

Šis romāns ir obligāts krimināltrilleru cienītājiem.

Julia Gaß/Ruhr Nachrichten

Grāmatā "Bez vainas" bestselleru autore Šarlote Linka vēlreiz parāda, cik labi viņa ir apguvusi kriminālistisko paslēpju un pēdu dzīšanas prasmi.

Wiener Zeitung

Šarlote Linka raksta nevis vienkārši aizraujoši, bet izmantojot savu lielisko spēju izprast cilvēku psiholoģiju.

Tiroler Tageszeitung

Šarlote Linka ir lēnās spriedzes meistare.

Giuseppe Di Grazia/Stern Crime

Tā kā man ļoti patika divas iepriekšējās grāmatas, kurās darbojas izmeklētāja Keita Linvila, es biju ārkārtīgi ieinteresēta par viņas trešo lietu. Stāstu veido dažādi sižeti, un sākumā nav ne jausmas, kas notiek, bet pamazām viss savijas un kļūst saprotams. Dažās vietās es biju šokā par to, uz ko cilvēki ir spējīgi, un ļoti ceru, ka būs turpinājums un ka tās nebija beigas.

Sandra Waniek

Kad pagātnes pieredze un domas par atreibību izslēdz saprātu... Ikviens, kam patik daudzslāņu kriminālromāni, kuros jūtams dziļums un īpaša atmosfēra, bet nav nepārtrauktas darbības virpuļa, šeit iegūs kāroto. Beigas bija ideālas manai gaumei!

Daniela Anders

Ļoti aizraujoša grāmata. Tā ir par situācijām, kuras lasītājs, cerams, nekad nepiedzīvos pats. Ja jums patik trilleri, jums tā noteikti jāizlasa.

Illmer Maria

Šarlote Linka ir viena no manām mīļākajām autorēm, jo viņa raksta perfekti pārdomātus kriminālromānus. Bija patīkami atkal satikt izmeklētājus Keitu Linvilu un Kalebu Heilu.

Nadine Dietz

C H A R L O T T E

LINK

OHNE SCHULD

Š A R L O T E
L I N K A
B E Z V A I N A S

No vācu valodas tulkojusi
Sinda Krastiņa

821.112.2-31

Li 580

Charlotte Link

OHNE SCHULD

© 2020 by Blanvalet, a division of Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

Edgara Švanka vāka dizains

Vāka dizainam izmantots foto no © depositphotos.com

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Sinda Krastiņa, 2022

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2022

ISBN 978-9934-0-9684-6

VESTBROMIČA
PIEKTDIENA, 2006. GADA 3. NOVEMBRIS

Ierēdnei, kura pulksten septiņpadsmitos un divās minūtēs atbildēja uz ārkārtas zvanu, bija ļoti grūti saprast runātāju. Zvanītāja bija sieviete, un viņa tā elsoja, ka tik tikko spēja kaut ko pateikt. Vai nu viņa bija pārāk ātri skrējusi, vai arī jutās ārkārtīgi satraukta. Pēdējais šķita ticamāk.

– Pavisam mierīgi, – nomierinoši teica ierēdne. – Tagad dziļi ieelpojiet un izelpojiet. Mēģiniet nomierināties. Lūdzu.

Sieviete savienojuma otrā galā centās atgūt elpu, taču tas neizdevās. Šķiet, viņa bija tuvu spēku izsikumam.

– Pie viņa... ir bērns... pie viņa ir bērns, – viņa beidzot izgrūda.

– Pie kā? Un no kurienes zvanāt?

– No Vestbromičas. Šovstrītas. Bet policijai ir jābrauc uz Hārvilshotornu. Pašā galā... uz rūpniecības rajonu... – Viņa kampa gaisu.

– Pavisam, pavisam mierīgi, – ierēdne atkal atgādināja, lai gan viņu pašu jau pārņēma satraukums. Runa bija par bērnu, kam acīmredzot draudēja briesmas. Tomēr nebija jēgas tagad ātri un neatlaidīgi kaut ko jautāt. Zvanītāja nedrīkst zaudēt savaldību, citādi vēl noliks klausuli. Lai arī vismaz aptuveni jau bija zināms, uz kurienu jādodas.

– Tur ir garāžas. Lielākā daļa stāv tukšas. Viņš ir vienā no tām. Pie viņa ir bērns.

– Cik vecs ir bērns?

– Es nezinu... trīs vai četri gadi...

– Un viņš nav bērns tēvs?

– Nē. Nē, viņam nav bērnu, viņš pats vēl ir puika. Taču viņš ir slims. Psihiski. Bīstams. Viņš kaut kur notvēra mazo un aizveda uz turieni. Lūdzu, pasteidzieties!

– Jā, tūlīt kādu aizsūtīšu uz turieni, – sacīja ierēdne. Viņa uzmeta skatienu kolēģei, kura noklausījās sarunā, un tā pačukstēja: – Pirms pusotras stundas mēs saņēmām iesniegumu par pazudušu personu. Trīsgadīga meitene, pazudusi no privātmājas dārza. Vestbromičā.

Ierēdne, kura runāja pa telefonu, ar roku deva zīmi kolēģei, un tā pamāja ar galvu. Uz norādīto vietu nekavējoties tiks sūtīta tuvākā patruļa.

– Vai jums ir zināms nolaupītāja vārds?

– Īans Sleids.

– Un kā *jūs* sauc?

Atbildes vietā sieviete īsi, izmisīgi iesmējās. – To es nevaru jums teikt. To neviens nedrīkst uzzināt. Citādi viņš mani nogalinās.

– Mēs darīsim visu, lai jūs pasargātu.

– Jūs to nevarat.

– Jūs izklausāties ļoti jauna. Cik jums gadu?

– Tas nav svarīgi.

– Vai zvanāt no telefona kabīnes? – Šur tur vēl bija sastopami šie relikti. Un skaidri bija dzirdams, kā monēta iekrīt aparātā.

– Jā.

– Paklausieties, es varu aizsūtīt pie jums kādu, kurš ar jums aprunāsies un...

– Nē.

– Manuprāt, jums ir bail, un mēs varbūt varētu...

– Bail? – Tagad zvanītājas balss bija šņukstoša. – Bail? Mani māc *nāves bailes*. Iespējams, viņš mani redzēja un galu galā atpazina.

– Mēs varam jūs pasargāt tikai tad, ja jūs mums...

Atskanēja klikšķis, klausule bija pakārta.

Saruna bija galā.

1. DAĻA

PĒC TRĪSPADSMIT GADIEM

Kāda brīvdienu dzīvokļa īrniece bija zvanījusi uz policiju. “Šeit, mājā, skan šāviens. Manuprāt, blakusdzīvoklī. Lūdzu, ierodieties, cik ātri vien iespējams!”

Tūlīt pēc tam bija atskanējis vēl viens šāviens, kā atbraukusajai patruļai pavēstija pārējie nama iemītnieki. Dzīvokli daudzdzīvokļu mājā tieši pie Skārboro Ziemeļu liča pludmales uz divām nedēļām bija noīrējis kāds misters Džeidens Vaits.

Visiem atpūtniekiem policija lika atstāt brīvdienu māju, tāpat tika evakuēti ļaudis no veikaliem un kafējnicām ēku kompleksa apakšstāvā, tika plaši norobežota promenāde augšpus liedagam, kā arī pludmales teritorija nama priekšā. Tā kā diena bija tveicīga un bija sākušās brīvdienas, te mudžēja no pludmales apmeklētājiem, kaut gan pulkstenis rādīja tikai vienpadsmit no rīta. Viss tika paveikts ātri, lai cilvēkiem garantētu drošību, tomēr bruņots un, iespējams, neapbrēķināms vīrietis atpūtas zonā bija ikviena policista murgs. Piesardzības nolūkos tika informēta Kriminālizmeklēšanas nodaļa. Neviens nezināja, kā šis notikums izvērtīsies. Neviens negribēja vēlāk tikt vainots nolaidībā.

Kriminālizmeklēšanas nodaļas galvenais inspektors Kalebs Heils ieradās ar savu tuvāko kolēģi Robertu Stjuartu, kurš tikai pirms divām nedēļām bija paaugstināts par inspektoru un no tā laika staigāja, piepūties no lepnuma. Kalebs uzskatīja, ka viņš kopš pakāpšanās pa karjeras kāpnēm piepeši izturas augstprātīgāk nekā agrāk, taču kāds cits, iespējams, būtu teicis – pašapzinīgāk. Tomēr Kalebam bija radies iespaids, ka kaut kas starp viņiem ir mainījies: nekas nozīmīgs, bet grūti vārdos izsakāms. Viņš grasījās tuvākajās dienās ar Robertu par to parunāt.

Tiesa, pašlaik nebija īstais brīdis.

Viņš palūkojās augšup uz nama fasādi. Kompleksu veidoja divas lielas ēkas, no kurām pirmā bija celta puslokā. Tajā bija dažādi brīvdienu īres dzīvokļi: vienistabas, divistabu un trīsistabu, ar skatu uz jūru vai arī lētāki – ar logiem uz pagalmu. Balkoni rindojās cits pie cita. No fasādes puses pavērās skats uz jūru un Skārboro pili, kura lepni slējās uz zemesraga, kas pilsētu sadalīja Dienvidu un Ziemeļu līča daļā. Atpūtnieki, saprotams, mitinājās virs daudzajiem veikaliem, kafejnīcām, ēstuves, saldējuma kafejnīcas. Augstāk par pludmales apmeklētāju bariem. Vismaz vasarā. Ziemā šeit valdīja garlaicīgs klusums.

Viens no policistiem, kurš jau kopš sākuma bija atradies notikuma vietā, stāvēja līdzās Kalebam un Robertam un ziņoja par situāciju.

– Pēc vienprātīgiem liecinieku izteikumiem, šāvienu ir atskanējuši no kāda trešā stāva dzīvokļa. Tas ir dzīvoklis, kuru varam redzēt no šejienes, virs ēstuves *Fish 'n' Chips*. – Viņš norādīja uz augšu.

Kalebs ar acīm sekoja viņa izstieptajam pirkstam. Dzīvoklis kā visi pārējie, balkons kā visi pārējie. Tiesa, logiem priekšā bija nolaistas žalūzijas. Nekādas rošības. Uz balkona neviens neatradās. Kalebs samiedza acis. Tikai galds un trīs krēslī.

– Brīvdienu dzīvokļa īrnieku sauc Džeidens Vaitis, – policists turpināja. – Viņš te ir apmeties uz divām nedēļām ar sievu Jasmīnu un divām mazām meitiņām. Cik veci ir bērni, saimnieks nezināja. Viņš lēš, ka meitenēm varētu būt seši un septiņi gadi.

– Vai ģimene šeit ir pirmo reizi? – Kalebs vaicāja.

– Nē. Piekto gadu pēc kārtas. Vienmēr vasarā. Saimnieks teica, ka bijusi problēma ar mistera Vaita kredītkarti, bet, tā kā viņš tik labi pazīst to kungu, viņš piekritis, ka īrnieks norēķināsies atvaļinājuma beigās, un nav pārliecinājies, vai karte vispār darbojas.

– Kur Vaiti dzīvo?

– Netālu no Šefīldas. Misteram Vaitam tur pieder kafejnīca.

– Ko citi viesi saka par ģimeni? Gadījumā ja viņi kontaktējas. – Svarīgi bija gūt priekšstatu, taču Kalebs zināja, ka jārikojas ātri. Kāds šaudījās dzīvoklī, kurā atradās divi mazi bērni.

– Ar viņiem laikam neviens īpaši nekontaktējās, taču saskaņā ar līdzšinējām liecībām viņi katrā ziņā neatstāja nepatīkamu iespaidu. Klusa ģimene. Pieklājīga un ļoti rezervēta. Tā to raksturo arī saimnieks.

– Jūs sacījāt, ka kaut kas nebija kārtībā ar mistera Vaita kredītkarti, – iejaucās Roberts Stjuarts.

Policists vilcinājās. – Ne gluži. Izīrētājs informēja, ka iepriekšējos gados mistera Vaita vienmēr norēķinājies ar kredītkarti, bet šoreiz teicis, ka esot kāda problēma. Tieši kāda problēma, viņš tuvāk nepaskaidrojās. Solījis atvaļinājuma beigās samaksāt skaidrā naudā. Tā kā viņš nekad nav sagādājis nepatikšanas, saimnieks neiebilda.

– Es labprāt aprunātos ar izīrētāju, – sacīja Kalebs.

– Viņš droši vien vēl tepat kaut kur skraida, – policists nedroši ieteicās, un Kalebs atturējās norādīt, ka būtu vēlams aizturēt to vīrieti.

– Vai ir kāda iespēja sazināties ar misteru Vaitu? – jautāja Roberts. – Vai arī ar viņa sievu?

Policists paraustīja plecus. – Dzīvoklī ir stacionārais telefons. Mēs vairākkārt zvanījām, bet neviens neatbildēja.

– Cik droši tad varam būt, ka dzīvoklī vispār kāds atrodas? – Kalebs noprasīja. Tur augšā bija ļoti klusi. Un lejā vesels bars policistu – tikai lai novērotu tukšu dzīvokli, kura iemītnieki bija devušies kaut kur peldēties.

– Divi šāvieni, – sacīja policists. – Par tiem neatkarīgi cits no cita izteicās vairāki nama iedzīvotāji. Tie neapšaubāmi atskanējuši no trešā stāva. Vaitu dzīvoklis bija vienīgais, kur neviens neatvēra durvis. Visu pārējo dzīvokļu īrniekus mēs evakuējām un nogādājām drošībā. Ja augšā kāds šāva, tad tas varēja būt tikai tur.

– Hm, – Kalebs norūca. Viņš zināja, ka dažkārt cilvēki kļūdās, nosakot trokšņa avotu. Galvenais inspektors atkal saspringti pavērs augšup, it kā gludā fasāde un klusējošais balkons varētu viņam kaut ko pavēstīt. Kas norisinājās aiz tām cieši aizvērtajām žalūzijām?

– Ser, – Roberts Stjuarts ierunājās, – kāds ir mūsu turpmākās rīcības plāns?

Kalebs noslaucīja no pieres sviedrus. Sasodīta svelme, un šeit, promenādē, nebija nevienas noēnotas vietas. Viņš ilgu pilns pavērās uz saulsargiem pie kāda bāra namu rindas galā un vēlējās, kaut šī drāma būtu norisinājusies tur. Tad viņi visi būtu varējuši patverties ēnā. Kalebam gan nebija radies iespaids, ka kāds svistu tik stipri kā viņš. Roberts Stjuarts izskatījās apskaužami svaigs un nesatricināms, lai gan bija ģērbies tumši pelēkā uzvalkā ar formālu kaklasaiti. Kalebs jau sen bija novilcis žaketi un tomēr gluži vai pludoja. Viņam nevajadzēja dzert viskiju šorīt pulksten deviņos, kad viņš sēdēja pie rakstāmgalda un kādā brīdī vairs nespēja domāt ne par ko citu kā tikai par pudeli labi noslēgtā plauktā labajā apakšējā stūrī. Šajā karstumā... Vispār jau laikam pulksten deviņos no rīta nevajadzētu dzert dienas pirmo viskiju. Kalebs cerēja, ka Roberts neko nejūt. Viņš stāvēja tik tuvu kolēģim.

Pienāca cits policists, pasniedza Kalebam zīmīti. – Ser, kādai jaunai meitenei, saldējuma kafejnīcas īpašnieka meitai, bija mīsis Vaitas mobilā telefona numurs. Pagājušajā nedēļā viņa vienreiz pieskatīja bērnus, kad Vaiti vakarā gribēja kaut kur iziet. Viņa minēja, ka norunāto samaksu neesot saņēmusi. Vaitas kundzei neesot bijis skaidras naudas, tomēr viņa apsolījusi nākamajā dienā to nokārtot. Līdz šim tas nav noticis.

– Problēma ar kredītkarti, nav naudas auklei, – sacīja Roberts. – Dīvaina sakritība? Vaitiem ir naudas problēmas?

– Iespējams, – Kalebs atbildēja. Tas viss neizklausījās labi. Finansiālās grūtības diemžēl bieži vien pilnīgi izsita no sliedēm vīriešus – un tieši ģimenes galvas. Viņš paņēma zīmīti. – Pamēģināšu piezvanīt.

Galvenais inspektors izvilkā no kabatas mobilo telefonu, ievadīja numuru. Ieslēdzā skaļruni, lai Roberts arī dzirdētu sarunu. Vai viņam tikai tā šķita vai arī kolēģis nudien lūkojās uz viņu kaut kā glūnīgi?

Nav īstais brīdis par to domāt, viņš nosprieda.

Neviens tik ilgi neatsaucās, ka viņš jau gandrīz meta mieru, bet tad piepeši atskanēja dreboša balstiņa: – Jā?

– Mīsis Vaita?

– Jā. – Tas izklausījās pēc čuksta.

– Misis Vaita, te runā galvenais inspektors Kalebs Heils no Skārboro Kriminālizmeklēšanas nodaļas. Vai jūs šobrīd atrodaties brīvdienu dzīvoklī Skārboro pludmales kotedžā pie Pisholmgepas?

– Jā.

– Abi jūsu bērni arī?

– Jā.

– Un jūsu vīrs?

Jasmīna Vaita apslāpēti iešņukstējās. – Viņš... arī ir šeit...

– Misis Vaita, vai jums un bērniem draud briesmas?

– Jā.

– Vai jūsu vīrs ir bruņots?

– Jā.

Kalebs atkal noslaucīja no pieres sviedrus. Viņš vēlējās, kaut beidzot ierastos seržante Helēna Beneta, kurai bija arī policijas psiholoģes izglītība. Beneta bija labāk piemērota šāda veida sarunām. Seržante bija paņēmusi brīvdienas, jo gribēja pavadīt garu nedēļas nogali ar māti, kura dzīvoja Soltbērnā pie jūras. Viņi bija sazinājušies ar Helēnu, un viņa apsolīja ierasties, cik drīz vien iespējams, taču telefonsarunas brīdī viņas ar māti bija sēdējušas kafejnīcā, un seržantei vispirms vajadzēja aizvest veco sievieti atpakaļ uz dzīvokli. Ja viss pēc tam noritēs gludi, Helēna apmēram pēc stundas būs Skārboro. Parasti brauciens prasīja ilgāku laiku, jo uz šī lielceļa gar piekrasti nemitīgi nācās vilkties nopakaļ spēkratiem, kas tik tikko kustēja uz priekšu.

Acīmredzot viņam vienam būs jātiek galā ar šo situāciju.

– Misis Vaita, nama iedzīvotāji dzirdēja šāvienus. Vai jūsu vīrs šāva?

– Jā.

– Vai kāds ir ievainots?

– Nē. Bet... – Viņa pazemināja balsi, runāja vēl klusāk. Kalebam vajadzēja ļoti piepūlēties, lai kaut ko saprastu. – Jums ir mums jāpalīdz. Lūdzu. Es viņu... es viņu vairs nepazīstu. Viņš grib mūs visus nogalināt.

– Misis Vaita, katrā ziņā saglabāriet mieru un nezaudējiet savaldību. Mēs visi esam šeit, lai jums palīdzētu. Vai varat man

pateikt, kur tieši dzīvoklī jūs atrodaties? Priekšējā istabā ar izeju uz balkonu?

– Nē. Esmu vienā no guļamistabām. Tā ir otrā pusē. Ar skatu uz pagalmu.

– Skaidrs. Vai bērni ir pie jums?

– Jā.

– Un kur ir jūsu vīrs?

– Nezinu. Manuprāt, dzīvojamā istabā.

– Vai jums ir kāda iespēja ar bērniem pamest dzīvokli?

– Nē. Logs ir pārāk augstu. Mēs nevaram lēkt.

– Skaidrs. – Kalebs ar dažām rokas kustībām norādīja, lai Roberts Stjuarts dodas uz mājas aizmuguri. Tur jau bija izvietoti policisti, taču Robertam pašam vajadzēja gūt priekšstatu par situāciju. Kalebs juta, ka uzreiz kļūst vieglāk elpot, kad kolēģis vairs nestāv tieši blakus.

– Vai aizslēdzāt guļamistabas durvis?

– Viņš izņēma atslēgu no slēdzenes.

– Vai varat kaut ko pabīdīt zem durvju roktura? Kādu kumodi. Krēslu.

Kalebs saklausīja klusu raudāšanu. – Nē. To viņš dzirdētu.

– Vai jūs ar bērniem varētu tikt līdz vannasistabai un tur ieslēgties?

– Nē. Nē, tas ir pārāk bīstami. Tad mums būtu jāšķērso viss gaitenis. – Sieviete pavisam noteikti bija kā paralizēta aiz bailēm. Kalebs spēja iztēloties, kā viņa tup kaut kur guļamistabā, abas meitenes cieši piespiedusi sev klāt, aizturētu elpu, bez mazākās kustības.

– Mēs dabūsim jūs ārā no turienes. Lūdzu, saglabājiet mieru.

Atskanēja klikšķis. Jasmīna Vaita bija beigusi sarunu. Varbūt viņa dzirdēja tuvojamies vīru. Vai arī sievietei vienkārši neizturēja nervi.

Atkal parādījās Roberts Stjuarts. – Ser, otrā pusē, lai nokļūtu pie nama, ir jādodas apkārt pazemes autostāvvietai un tad pa pagalma vārtiem. Viss ir skaisti apstādīts, un tur arī ir balkoni. Tikai ne Vaitu dzīvoklim, jo viņu balkons taču ir fasādes pusē.

– Kas ir ar blakusdzīvokļiem? Ar balkoniem, no kuriem varētu tikt pie guļamistabas loga.

Roberts papurināja galvu. – Nē. Pārāk tālu. Ja mēs kādu sūtām dzīvoklī, tad tas ir jādara no augšas. Ar virvi no jumta. Tas, manuprāt, ir mazāk bīstami un daudz reālāk.

– Ja mēs tādā veidā dabūtu ārā vismaz bērnus, tad...

Izvanījās Kaleba mobilais telefons. Displejā parādījās Jasmīnas Vaitas numurs. Viņš tūdaļ atbildēja. – Misis Vaita?

– Te Džeidens Vaitis. Jūs runājāt ar manu sievu.

– Jā. Mister Vait, es esmu Kriminālizmeklēšanas nodaļas galvenais inspektors Kalebs Heils. Priecājos, ka jūs piezvanījāt. Ļoti priecājos. – Viņš reti kad bija tik ļoti ilgojies pēc Helēnas. Seržantei šāda saruna vienkārši izdotos labāk nekā viņam.

– Ko jūs gribat no manas sievas?

– Gribēju zināt, kā viņai klājas. Un bērniem. Abām mazajām meitenēm.

– Visiem klājas labi. – Džeidens Vaitis runāja monotonā balsī, bez jebkādas intonācijas. Vismaz *tagad* tā bija. Kalebs pieļāva, ka parasti viņš runā pavisam citādi. Vaitis izklausījās pēc tāda, kurš ir pilnīgi apjucis. Vai arī nonācis šoka stāvoklī. Kalebs uzlika roku uz aparāta un pačukstēja Robertam: – Mums ir nepieciešams psihologs. Man šķiet, tas vīrs ir tādā kā transā.

– Helēna ir ceļā.

– Tas pārāk ievelkas. Pamēģiniet sadabūt kādu citu!

Roberts tikko manāmi novaikstījās. Kalebs tūdaļ saprata vēstījumu: *Ar to jums pašam jātiek galā, šef!*

– Mister Vait, vai izstāstīsiet, kas noticis?

– Nekas nav noticis.

– Kaimiņi dzirdēja, ka...

– Ne vella viņi nedzirdēja! – Džeidens arī to pateica pilnīgi monotoni. – Ne vella! Lai viņi nejaucas citu darīšanās.

– Mister Vait, es ļoti labi saprotu, ka jums nepatīk ar kaimiņiem apspriest savas privātās lietas. Tāpēc es ierosinu: aprunāsimies. Tikai mēs divi vien. Zem četrām acīm.

– Ko tas dos?

– Saruna arvien pie kaut kā noved. Viss noskaidrojas.

– Man neviens nevar palīdzēt.

– Esmu drošs, ka mēs varam jums palīdzēt.

Atbilde nesekoja. Kalebs jautāja: – Vai jūs tur vēl esat, mister Vait?

– Vēl esmu.

– Kā būtu, ja jūs savu sievu un meitas izlaistu ārā? Laiks ir brīnišķīgs, viņas varētu uzturēties pludmalē. Es tad pie jums aizietu. Tikai es, neviens cits. Mēs vienā mierā varētu aprunāties.

– Mana ģimene nepametīs šo dzīvokli!

– Okei. Bet vai es drīkstu ieiet pie jums?

Atkal ilgs klusuma brīdis.

– Tam nav jēgas, – Džeidens beidzot sacīja. Viņa elpa bija smaga.

– Lai kāda arī ir jūsu problēma, mēs atradīsim izeju, – teica Kalebs. Viņš apzinājās, ka izklausās uzmācīgs, vajadzēja būt piesardzīgam. Ja Džeidens jutīs, ka uz viņu tiek izdarīts spiediens, stāvoklis var saasināties. Cilvēki, kuri sevi un savu ģimeni nostāda tādā situācijā kā šī, jau ir pakļauti milzīgam spiedienam, iedzīti stūrī. – Ja jūs to vēlaties, – viņš piebilda. Kalebam skanēja ausīs vārdi, ko Helēna reiz bija teikusi par kādu ķīlnieku sagrābēju – un savā ziņā Vaitis bija ķīlnieku sagrābējs: *Radiet viņam sajūtu, ka viņš var izvēlēties. Dodiet viņam rīcības brīvību. Nekādā gadījumā viņu neiegrožojiet.*

– Nav nekādas izejas, – teica Džeidens.

Šķiet, tas bija nostiprinājies viņa galvā, apziņā, un tā viņš tagad atbildēs uz visu, ko Kalebs ierosinās vai sacīs, vai arī jautās: ka nav nekāda risinājuma, izejas, ka nekam vairs nav jēgas, ka viss ir beidzies.

– Zinu, ka nekas no manis teiktā jūs īsti neaizsniegs, – bilda Kalebs. – Bet, lūdzu, ticiet man, ka dzīve arī sarežģītās situācijās tā vienkārši nebeidzas. Dodiet sev un savai sievai, un it īpaši bērniem iespēju dzīvot tālāk. Jūs neesat no tiem vīriem, kas uz kaut ko tādu ir spējīgi. Kas vienkārši nošauj sievieti un divas mazas meitenes.

– Jums nav ne jausmas, – sacīja Džeidens.

Cerot, ka nepieļauj kļūdu, Kalebs nolēma pieskarties vienīgajai tēmai, kuru, pamatojoties uz iegūto informāciju, varēja

iedomāties. – Ja runa varbūt ir par finansiālām problēmām, mister Vait, tad es domāju...

– Man nav finansiālu problēmu, – Džeidens atbildēja.

– Tad jo labāk, tad...

– Mani ir piemeklējusi finansiāla tragēdija, – teica Džeidens.

Pēc tam viņš pārtrauca savienojumu.

Pusminūti vēlāk atskanēja vairāki šāvieni.